

Sajó Sándor: Magyar ének 1919-ben

Mint egykor Erdély meghajszolt határán
A fölriasztott utolsó bölény,
Úgy állsz most, népem, oly riadtan, árván
Búd vadonának reszkető ölen ;
És én, mint véred lüktető zenéje,
Ahogy most lázas ajkadon liheg,
A hang vagyok, mely belesír az éjbe
És sorsod gyászát így zendíti meg :

Két szemem: szégyen, homlokom: gyalázat,
S a szívem, oh, jaj, színig fájdalom...
Mivé tettétek az én szép hazámat ?
Hová süllyedtél, pusztuló fajom ?
Fetrensz a sárban, népek nyomorultja,
Rút becstelenség magad és neved, -
Én mit tegyek már ? - Romjaidra hullva Lehajtom én is
árva fejemet.

Laokoon kínja, Trója pusztulása
Mesének oly bús, sorsnak oly magyar :
A sírgödör hát végképp meg van ásva,
A föld, mely ápolt, most már eltakar ;
Búm Nessus-ingét nem lehet levetnem,
De kínja vád s a csillagokra száll,
Ha végzetem lett magyarrá születnem :
Magyarnak lennem mért ily csúf halál ?

Nemzet, mely máglyát maga gyujt magának,
És sírt, vesztére, önszántából ás,
Hol száműzötté lett a honfibanat
És zsarnok göggé a honárulás, -
Hol a szabadság őrzöngésbe rothad
S Megváltót s latrot egykép megfeszít,
Hol szívet már csak gyávaság dobogtat, -
Ah, rajtunk már az Isten sem segít !

Pattogva, zúgva ég a magyar erdő,
Az éjszakába rémes hang üvölt,
Lehullt az égből a magyar jövendő,
Milljó göröngyre omlik szét a föld ;
De bánatomnak dacra-lázadása -
Mint örület, mely bennem kavargó -
Fölrebben most is egy-egy szárnycsapásra,
Még nem haltam meg, - élni akarok !

A mindenségbe annyi jaj kiáltson,
Ahány magyar rög innen elszakad ;
A tiz körmömmel kelljen bár kiásnom,
Kiásom a földből a holtakat :
Meredjen égnek körül a határon
Tiltó karjuknak végtelen sora,
S az ég boltján fönt lángbetűkkel álljon
Egy égő, elszánt, zordon szó: soha !

Soha, soha egy kis göröngyöt innen
Se vér, se alku, se pokol, se ég -
Akárhogy dül most szent vetéseinkben
Idegen fajta, hitvány söpredék :

E száz maszlagtól részegült világon
Bennem, hitvallón egy érzés sajog :
Magyar vagyok, a fajomat imádom
És nem leszek más, inkább meghalok !

Uram, tudd meg, hogy nem akarok élni,
Csak magyar földön és csak magyarul.
Ha bűn, hogy lelket nem tudok cserélni,
Jobb is, ha szárnyam már most porba hull :
De ezt a lelket itt hagyom örökbe
S ez ott víjog majd Kárpát havasán
És belesírom minden ősi rögbe :
El innen rablók, - ez az én hazám !

És leszek szégyen és leszek gyalázat
És ott égek majd minden homlokon
S mint bujdosó gyász, az én szép hazámat
A jó Istentől visszazokogom ;
És megfúvom majd hitem harsonáit,
Hogy tesz még Isten gyönyörű csodát itt :
Bölcsővé lesz még minden ravatal, -
Havas Kárpáttól kéklő Adriáig
Egy ország lesz itt, egyetlen s magyar !